

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem v Olomouci, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem v Olomouci, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem v Brně, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2013, č. j. MMB/0426153/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 19. 11. 2013, č. j. MMB/0426153/2013, **se zrušuje a věc se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Dne 25. 5. 2011 vydal Úřad městské části Brno – střed (dále též „správce poplatku“) platební výměr pod č.j. 110037497/VANJ/VHA/001. Tímto platebním výměrem chtěl

správce poplatku vyměřit žalobci za technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí na území městské části místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném pro předmětné období (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), a to za období 1. 1. 2011 - 31. 3. 2011, ve výši 698 391 Kč. Jelikož dne 18. 4. 2011 žalobce z této částky uhradil 649 340 Kč, stanovil mu správce poplatku výrokem předmětného platebního výměru jen „zbývající částku k úhradě: 49 051 Kč“.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl dne 19. 7. 2011 tak, že platební výměr změnil tak, že „1. tabulka, kterou jsou specifikována jednotlivá zpoplatněná zařízení, a která je nedílnou součástí platebního výměru, se nahrazuje tabulkou, která je nedílnou přílohou tohoto rozhodnutí, 2. ve výroku platebního výměru se částka 49 051 Kč nahrazuje částkou 6 852 Kč“. Ve zbytku žalovaný odvolání zamítl.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce dne 30. 8. 2011 žalobu, na základě které zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2013, č. j. 29 Af 122/2011-94, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud žalovaného v souladu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zavázal, aby při zachování všech procesních pravidel jasně stanovil výši poplatkové povinnosti za předmětné období, včetně konkrétního počtu zařízení. V případě provádění dokazování, aby seznámil žalobce se zjištěnými skutečnostmi a důkazy před vydáním rozhodnutí, a dále v odůvodnění rozhodnutí, aby uvedl, které skutečnosti měl za prokázané, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a jak věc posoudil po právní stránce. Současně, aby učinil veškeré použité podklady součástí spisu. Zásadním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného soud shledal nepřezkoumatelnost stanovení výše poplatku.

[4] Žalovaný opakovaně přezkoumal platební výměr a spisovou dokumentaci, přičemž zjistil, že ve spise chybí údaje pro správný výpočet poplatku. Nebyla především připojena rozhodnutí, o něž žalobce opíral tvrzení o zrušení povolení k umístění těchto zařízení. Proto jej žalovaný vyzval, aby doplnil podklady nezbytné pro rozhodnutí, zjm. ke specifikaci zařízení, jejichž povolení bylo zrušeno. Na základě takto doplněného spisu žalovaný znovu ve věci rozhodl, a sice tak, že napadeným rozhodnutím změnil platební výměr a vyměřený poplatek snížil z částky 698 391 Kč na částku 656 959 Kč (vypustil bod 3. výroku, že „zbývající částka k úhradě: 49 051 Kč“) a připojil tabulku „Výpočet místního poplatku za 1. čtvrtletí roku 2011“, která tvoří nedílnou součást rozhodnutí. Jednotlivá zařízení a rozsah jejich zpoplatnění tedy žalovaný vymezil v tabulce – v příloze rozhodnutí. Místní poplatek byl výrokem určen v celé výši (656 959 Kč), jelikož však žalobce dne 18. 4. 2011 na poplatek uhradil 649 340 Kč, bude povinen uhradit ve lhůtě stanovené platebním výměrem jen rozdíl mezi částkou vyměřenou a uhrazenou, tj. částku 7 619 Kč. Zpoplatněna byla povolená zařízení ode dne nabytí právní moci příslušných rozhodnutí MF, popř. od 1. 1. 2011, do dne právní moci rozhodnutí o zrušení povolení, popř. do 31. 3. 2011. Žalovaný vycházel z obsahu správního spisu, podání žalobce, doručených i po vydání platebního výměru, dále z odvolání a z reakce žalobce na výzvu ze dne 5. 8. 2011. Za podklad dále vzal rozhodnutí MF připojená k podáním žalobcem. Nesprávná výše poplatku byla prvostupňovým správním orgánem

stanovena v důsledku duplicitního zpoplatnění zařízení v. č. 9110708004661 a 9110708004662, dále zpoplatněním 6 ks zařízení, jejichž povolení bylo rozhodnutím MF zrušeno, dále zpoplatněním 3 ks zařízení v nesprávném rozsahu a dále v důsledku početní chyby, kdy byl vzat v úvahu nesprávný počet dní. Výrok platebního výměru neobstál co do určitosti také proto, že z rozhodnutí nebylo patrné, za jaká zařízení byl poplatek vyměřen. Proto žalovaný doplnil do napadeného rozhodnutí tabulku (viz upřesněno výše) a odstranil v ní chyby ve výpočtu místního poplatku. K námitce žalobce, týkající se nesprávného postupu správce poplatku, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru podléhala zařízení poplatku i v den, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení jejich provozování, čímž se také při svém postupu řídil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce v první řadě setrval na argumentaci použité v předchozím řízení. Souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), a § 89, § 102, § 114 odst. 1, 2, 4 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „daňový řád“). Žalovaný nepostupoval dle zásady legality ve smyslu § 5 odst. 1 daňového řádu.

[6] K rozhodnutí správce poplatku žalobce předně namítl, že za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[7] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[8] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu

„jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[9] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[10] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za taková zařízení nelze vybírat.

[11] Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry, a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál.

[12] Ústavní soud dospěl v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010 k závěru, že „videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona.“ Je však nutno podotknout, že se nálezh netýká místních poplatků, ale úpravy veřejného pořádku v souvislosti s možností obcí vydávat obecně závazné vyhlášky. Zpětné zpoplatnění zařízení odlišných od výherních hracích přístrojů nebylo úmyslem zákonodárce, proto nelze zpětně zpoplatnit zařízení žalobce.

[13] Dle žalobce byla jasná právní úprava místních poplatků nahrazena úpravou jinou, která má v důsledku jeho výkladu stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela z. č. 183/2010.

[14] Správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásadu legality a zásadu zákazu zneužití pravomoci, když si nesprávným výkladem § 10a zákona o místních poplatcích

rozšířil svoji pravomoc. Porušil též zásadu volného hodnocení důkazů, když platební výměr neobsahoval žádné hodnocení důkazů.

[15] Napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož bylo vydáno na základě nicotného platebního výměru správce poplatku. Pro množství vad, a také pro nepřezkoumatelnost, nesrozumitelnost, vnitřní rozpornost či nevykonatelnost, měl být prohlášen platební výměr za nicotný.

[16] Platebním výměrem vyměřil správce poplatku místní poplatek ve výši 698 391 Kč, přitom zohlednil, že bylo dne 18. 4. 2011 uhrazeno 649 340 Kč, a že tedy zbývající částka činila 49 051 Kč. Žalovaný pak k odvolání žalobce změnil rozhodnutí tak, že částku 698 391 Kč nahradil částkou 656 959 Kč. Z výroku vypustil informaci jednak o tom, že část poplatku byla uhrazena, a jednak o tom, kolik ještě zbývá k úplné úhradě. Z odůvodnění rozhodnutí však vyplývá, že k úhradě zbývá částka 7 619 Kč. Rozhodnutí však neobsahuje uloženou částku místního poplatku a číslo účtu, na který má být uhrazena. Tím byl porušen § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu. Správce poplatku nespecifikoval zpoplatňovaná zařízení.

[17] Jelikož vznikly pochybnosti o výši poplatku, měl správce poplatku žalobce vyzvat k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu. Jelikož tak neučinil, vydal vadný platební výměr.

[18] Platební výměr postrádal řádné odůvodnění, byl nesrozumitelný, nejasný a celkově rozporný, a to mimo jiné v důsledku procesního pochybení správce poplatku. Takové nepřezkoumatelné rozhodnutí mělo být žalovaným zrušeno.

[19] Vůči adresátům vyhlášky č. 21/2010 není postaveno na jisto, zda je poplatková povinnost vázána na provozování výherního hracího přístroje či jiného technického hracího zařízení nebo na povolení Ministerstva financí. Provozování a povolení jsou dle žalobce dvě základní podmínky pro vznik poplatkové povinnosti, které musejí být splněny kumulativně, přičemž dokud nebude přístroj skutečně provozován, nelze poplatek vyměřit. Žalovaný přesto zpoplatnil některá zařízení, která nejsou skutečně provozována.

[20] Řada zařízení nebyla provozována po celé zpoplatněné období, provoz nebyl vůbec zahájen nebo již byl ukončen. Žalobce se také ohradil proti postupu žalovaného, který zpoplatňuje zařízení včetně dne, ve kterém nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení rozhodnutí o povolení provozování zařízení. V tento den již není možno zařízení provozovat.

[21] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[22] Žalovaný v celém rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, při jehož vydání postupoval v souladu se závazným právním názorem, vysloveným ve zrušovacím

rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 122/2011-94. Soud navrhl, aby žalobu zamítl pro její nedůvodnost.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[23] Žalobce v replice své stanovisko, že poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Ministerstvo však při povolování loterie nebo jiné podobné hry její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení nepovoluje. Činí tak pod schvalovacím výrokem. Při změně, resp. rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací. Skutečnost, že vyhláška č. 21/2010 nebyla ze strany Ministerstva vnitra zpochybněna, automaticky neznamená, že je správná. Její nesrozumitelnost a rozpornost měla za následek, že byl poplatek vyměřen za zařízení, která nejsou provozována. Rovněž byla zpoplatněna zařízení za období včetně dne právní moci rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení k provozování zařízení. Žalobci nebyla dána možnost, aby se k některým vadám vyjádřil.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[24] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[25] Je třeba připomenout, že předmětná věc již byla jednou zdejším soudem přezkoumávána pod sp. zn. 29 Af 122/2011. Co se týče stěžejního sporného bodu ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a otázky, zda takové zařízení vůbec podléhá zpoplatnění místním poplatkem, zdejší soud neshledal v předchozím řízení námitky žalobce důvodnými a nyní nenašel důvod, pro nějž by se měl od dřívějšího názoru odchýlit.

[26] Současně považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 73/2013-39, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Postup správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2878/13 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[27] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010 výslovně váže vznik poplatkové povinnosti na existenci příslušného povolení a nikoliv až na faktický provoz zařízení.

[28] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne i to, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[29] Soud se dále zabýval žalobními námitkami procesního charakteru. V této souvislosti zejména nedospěl k závěru, že by správní orgány významně pochybily při shromažďování podkladů pro rozhodnutí. V daném případě nebyla důvodná námitka neaplikace § 89 daňového řádu. Žalobce byl vyzýván žalovaným k doplnění podkladů potřebných pro rozhodnutí dne 4. 8. 2011. Žalobce následně na výzvu reagoval.

[30] Nelze rovněž přisvědčit námitce žalobce ohledně nedodržení zásady volného hodnocení důkazů ze strany správce poplatku. Žalobce podal ohlášení k místnímu poplatku, avšak jako poplatník nezaplatil místní poplatek včas. Proto mu správce poplatku vyměřil v souladu s § 11 zákona o místních poplatcích poplatek platebním výměrem. Jako podklad tohoto rozhodnutí sloužila ohlášení podaná poplatníkem (včetně kopií rozhodnutí Ministerstva financí), v nichž žalobce sice vyjádřil nesouhlas se zpoplatněním interaktivních videoloterních terminálů, nicméně uvedl veškeré údaje rozhodné pro stanovení výše poplatku. Jestliže nesouhlasil se zpoplatněním jím provozovaného zařízení a výkladem právních předpisů, jak jej učinil správce poplatku, měl možnost podat odvolání, což také učinil. Správce poplatku vycházel z ohlášení poplatníka a nelze mu tedy vyčítat to, že nepřihlédl ke skutečnostem, které poplatník před vydáním platebního výměru netvrdil. Správce poplatku posoudil všechny důkazy a vyhodnotil je v souladu s § 8 daňového řízení.

[31] Při stanovení skutkového stavu (tedy že na území dotčené městské části má žalobce v předmětném poplatkovém období povolen provoz jiných technických herních zařízení) správce poplatku vycházel z žalobcových ohlášení a jím poskytnutých podkladů. Současně na jeho straně nevznikly pochybnosti, které shledal za nutné po stránce skutkové či právní vyjasňovat. Případný postup ve smyslu § 89 daňového řádu by byl nadbytečný.

[32] Soud neshledal, že by došlo k porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Tato zásada totiž znamená, že řízení probíhá ve dvou stupních, tedy že řízení a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podléhá kontrole odvolacího orgánu. Je tak úkolem odvolacího správního orgánu, aby napravil vady řízení před správním orgánem prvního stupně, resp. vady jeho rozhodnutí (včetně doplnění a zpřesnění výroku či odůvodnění). Čehož i bylo v souladu s právními předpisy v dané věci využito.

[33] Žalobci nelze přisvědčit v tom, že platební výměr neobsahuje částku a číslo účtu, na který má být poplatek uhrazen.

[34] I přes výhrady k výrokové části platebního výměru, vyslovené soudem již v předchozím rozsudku, je třeba nyní přisvědčit postupu žalovaného, který v tomto ohledu napadeným rozhodnutím napravil vytčené vady a výrok opravil (změnil). Z jeho rozhodnutí je již nyní zřejmé, že vyměřený poplatek za předmětné období snížil z částky 698 391 Kč na částku 656 959 Kč (vypustil bod 3. výroku, že „zbývající částka k úhradě je: 49 051 Kč“) a připojil tabulku „Výpočet místního poplatku za 1. čtvrtletí roku 2011“, která tvoří nedílnou součást rozhodnutí. Jednotlivá zařízení a rozsah jejich zpoplatnění tedy žalovaný vymezil v tabulce – v příloze rozhodnutí. Místní poplatek byl výrokem určen v celé výši (656 959 Kč), jelikož však žalobce dne 18. 4. 2011 na poplatku již uhradil 649 340 Kč, žalovaný ho v odůvodnění svého rozhodnutí poučil, že bude povinen uhradit ve lhůtě stanovené platebním výměrem jen rozdíl mezi částkou vyměřenou a uhrazenou, tj. částku 7 619 Kč. Z tabulky *Výpočet místního poplatku* tvořící přílohu rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé okolnosti podstatné pro výpočet místního poplatku, jakož i jeho celková výše 656 959 Kč, rovnající se částce poplatku číselně specifikovaného ve výrokové části rozhodnutí.

[35] Ve vztahu k napadenému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku soud neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a napadené rozhodnutí tak nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí. Správní orgány jednaly v rámci své pravomoci.

[36] Je třeba upozornit na to, že počáteční nejasnosti ohledně počtu zpoplatněných zařízení byly způsobeny i žalobcem, který byl od počátku povinen ohlásit veškerá zařízení na území dané městské části.

[37] Zdejší soud shledal zásadní důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného v nepřezkoumatelnosti stanovení konkrétní výše poplatku u částečně zpoplatněných zařízení. Naopak obecný způsob výpočtu poplatku těchto zařízení soud považoval za souladný s právními předpisy.

[38] Především šlo o zpoplatnění zařízení výrobních čísel MLA0527, MLA 0528 a MLA 0529 umístěných na adrese Brno, Hybešova 215, dále v. č. 9111009009934 a MG006 umístěných na adrese Brno, Křenová 1, a dále v. č. 9111108008928, 9111108008929, MLA0477, MLA0478, MLA0479 a MLA0480 umístěných na adrese Brno, Údolní 50/541. U těchto zařízení Ministerstvo financí rozhodlo o zrušení povolení k jejich provozování, s tím že příslušné rozhodnutí nabylo právní moci dne 22. 3. 2011, resp. 19. 1. 2011, resp. 27. 1. 2011, resp. 18. 1. 2011, resp. 2. 1. 2011 (v pořadí uváděných výrobních čísel – viz blíže příloha napadeného rozhodnutí „Výpočet místního poplatku“). Žalobce již před správními orgány namítal nesprávný výpočet poplatku. Taktéž v žalobě poukazoval na vyměření poplatku i za den, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení k provozování zařízení. Sám žalovaný v napadeném rozhodnutí potvrdil, že takto postupoval, neboť tento způsob považoval za souladný se zákonem. Žalovaný totiž v novém rozhodnutí, při odstraňování soudem vytčených vad, doplnil do tabulky *Výpočet místního poplatku* i rozmezí (od–do) a počet dnů, po která jednotlivá zařízení podléhala v daném čtvrtletí místnímu poplatku. Z toho pak byl jednoznačně jeho nezákonný postup zřejmý. Pokud tedy rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci dne 22. 3. 2011, resp. 19. 1. 2011, resp. 27. 1.

2011, resp. 18. 1. 2011, resp. 2. 1. 2011 (viz v pořadí shora uvedeném), přitom žalovaný i za tyto konkrétní dny vyměřil poplatek u výše specifikovaných zařízení (viz shora jejich výrobní čísla a adresy umístění), pak šlo o postup nezákonný, neboť tak činit neměl. Místní poplatek za tato zařízení tak měl být vyměřen nižší, bez uvedeného dne, kdy došlo k právní moci rozhodnutí Ministerstva financí o zrušení povolení k provozování zařízení. Neboť jak již bylo uvedeno shora, jiné technické herní zařízení již není možno zpoplatnit za den, v němž nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení jeho povolení k provozu.

[39] Jinak pro výpočet poplatku za zařízení povolené jen po část zpoplatněného období platí čl. 6 vyhlášky č. 21/2010, tj. při sazbě poplatku 5 000 Kč za kalendářní čtvrtletí za jedno zařízení, se výpočet výše poplatku za příslušný počet dnů (pokud by byl počet dnů stanoven správně) provádí podle vzorce: $20\,000 / 365 \times \text{počet dnů v příslušném čtvrtletí}$, v nichž bylo zařízení povoleno. O příslušnou částku žalovaný upraví vyměřený poplatek. S námitkou žalobce se tak soud ztotožnil.

[40] Z hlediska vzniku a zániku poplatkové povinnosti (dle na věc aplikovatelných právních předpisů – § 10a zákona o místních poplatcích, čl. 4 vyhlášky č. 21/2010), a současně tedy i z hlediska výpočtu místního poplatku, jsou rozhodnými údaji jednak datum nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva financí, jímž bylo dané jiné technické herní zařízení povoleno, jednak den, kdy takové povolení zaniklo. Jelikož k zániku povolení dochází taktéž rozhodnutím Ministerstva financí, je třeba vždy přihlížet k datu účinnosti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování a umístění herního zařízení. Jak plyne z oznámení žalobce, v daném případě byl tento účinek navázán přímo na nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí ministerstva.

[41] Závěrem k nezákonnosti postupu žalovaného je nutno uvést, že cílem správy poplatků je dle § 1 odst. 2 daňového řádu správné zjištění a stanovení poplatků a zabezpečení jejich úhrady. Za dosažení tohoto cíle je zcela nepochybně odpovědný správní orgán, bez ohledu na tvrzení poplatníka.

VI. Závěr a náklady řízení

[42] Po provedeném řízení soud shledal, že rozhodnutí žalovaného trpí ve vztahu k problematice zpoplatnění herních zařízení též za den, v němž nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k provozování těchto zařízení, nezákonností. Proto soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[43] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[44] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů

a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) ve výši 3 x 3 100 Kč, tři režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 10 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. května 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu